

προηγούμενης γενιάς, που θεωρητικά αποτελούν τους άμεσους ποιητικούς προγόνους.

Θα ξεκινήσουμε από τους τελευταίους και θα δουλέψουμε πάνω σε παραδείγματα, με γνώμονα πάντα τη συνάρτηση φύση-πολιτισμός:

Σεφέρης

Ο άνθρωπος είναι μαλακός, ένα δερμάτι χόρτο...
Ο άνθρωπος είναι μαλακός και οδυραμένος σαν το χόρτο,
απλόχευτο σαν το χόρτο, ριζές τα νεύρα του κι απλόχευτο...
(Πέπεσις παύσις: ΠΙΠΕΡΟΛΙΠΟ ΚΑΥΣΤΡΩΜΑΤΙΣ Η')

Η γλυφή τρέβη της γυναικας που φαμακωνει το φυλλακι-
νε
δυναει απ' το κίμα φροσφό κλωνάει σπυλιμένο σπάλες.
Τραγουδάτε μιάη Αντιήνη, τραγουδάτε, τραγουδάτε...
Δε σου μιλώ για περασμένα, μιλώ για την αγάπη.
σπάλες τα μαλλιά σου με τ' αγάθεια του ήλιου,
σπυλινη κοπέλα

(ΚΙΧΛΗ Γ', 16 σφκ)

Ελύτης

Τι γάρεα όπου έφρασεε έαμείνη, απ' την ανατολή του ήλιου
και την έλκικα της θήλαστας στα μάτια
και με την υγεία του ήλιου στο κορμί — τι γάρεα
έδωκα στις θαλασσοπράγιές μας στα ευρύχωρα όνειρα
όπου έφραζε τα αισθήματά του, ο άνδρας
άγνωστος και γλαυκός χρεάζοντας στα στήθια μου
το πελαγίταιο του έμβλημα

(Πίλια της γλαυκός θωράξε: ΠΙΠΕΡΟΛΙΠΟΛΙΣΜΟΙ)

Μα θα είναι νέος
Νέος οπών ρουκόλα νικώτου νερού
που χύεται από το πλερό της μέρας
Νέος οπών έλασάχει απέρχεται κλαδού
Νέος χροίς, ζυτιάς γής, μήτε ουσανού παιά
μήτε χροίς αφρατούλού ευροσάνη.

(ΜΙΛΟΣ Ο ΠΙΡΜΙΟΣ, ΧΠΗ)

Σκέφτομαι πως ένα κριτήριο, όπως το παραπάνω, θα μπορούσε ίσως να χρησιμεύσει για να συγκριφμεμονοτήσουμε — πιο πέρα από τις ως τώρα γενικές φρασεολογίες — το στίγμα της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς σε αντιπαράθεση προς τη γενιά του '30 λ.χ. Κι εδώ δεν εννοώ μόνο τη θεματογραφία, όπου κανείς ανέξοδα θα μπορούσε να παρατηρήσει ότι από μια ποιήση με επίκεντρο τη φυσική περιήχ, όπως η ποιητική μυθολογία του ελληνικού γεωγραφικού χώρου, περνάμε σε μια ποιήση με επίκεντρο την κοινωνική περιήχ, το ποίη της πόλης ή το ποίη της ψυχής, όπως η μυθολογία των πρώτων μεταπολεμικών ποιητών. Σε τέτοιου είδους χοντρικές ταξινομήσεις οι εξαιρέσεις κινδυνεύει να ανατρέψουν τον κανόνα. και ύστερα οι αλλαγές θεματογραφίας δε συνεπαγονται αναγκά και αλλαγές στην ποιητική ή στην οπτική των συγγραφέων. Αφ'ηνοντας λοιπόν κατά μέρος τη θεματογραφική επίφάνεια θα επιχειρήσουμε μικροσωπτικές βυθωμερήσεις ό-χι για να λύσμε πρόβλήματα, μα για να αναχνεύσμε πιθανές κατεβύθσεις και κριτήρια έρευνας.

Αναφορικά με τη συνάρτηση φύση-πολιτισμός, το πεδίο που πρέπει να διερευνήσουμε είναι η ποιητική μυθολογία δύο γενεών. Πεδίο εξαιρετικά ευρύ, που απαιτεί εκτεταμένη αναλυτική προσεγασία σε κάθε ατομικό έργο χωριστά, η οποία δεν υπάρχει. Περιοριζόμαστε να επιστήμάνουμε μια οφείλη που περιμενει μακριά καιρό την εξόφλησή της.

Θα δοκιμάσουμε λοιπόν σε μια δεύτερη, λιγότερο φιλόδοξη κατεβύθση, όπου το μερικό μπορεί να χρησιμεύσει ως δείκτης του γενικού. Η κατεβύθση που επιλέγουμε είναι η ανιχνεύση του συστήματος εικονοποιίας και μεταφοράς των μεταπολεμικών ποιητών μας. Και επειδή και πάλι το πεδίο είναι αρκετά ευρύ για μια σύγτομη ανακρίνοση, θα περιορίστομε —όσο αυτό είναι εφικτό— στη μεταπολεμική πολιτική ποιήση, σε σύγκριση με τους κυριότερους εκπροσώπους της